

Laikrītis

Nr 15 • 1963

— *Saistības vajadzētu palielināt,
citādi visiem vietas nepietiek.*

VĒNPADSMITĀ NOLIKTAVA

— Gaidām noliktavu projektus! — šā gada sākumā «Lauktechnikas» vadītāji atgādināja Lauksaimniecības celtniecības valsts projektēšanas institūta viriem.

Un atgādināja pamatoti. Vēl šodien pie stacijām, izkUSDami un saJaukdami ar dubļiem, šur tur zudumā iet veseli minerālmēslu kalni.

— Būsim pateicīgi, ja ātrāk iesniegsit projektēšanai nepieciešamos datus, — atbildēja projektētāji.

Tā abu minēto iestāžu darbinieki sāka iedziļināties jautājuma būtībā. Tāda iedziļināšanās prasīja laiku. Pat tik daudz laika, ka pirmajā pusgadā darbi gandrīz nekur nebija iesākti. Nebija, kaut gan šogad republikā jāuzceļ desmit šādas novietnes-noliktavas.

— Projektus, projektus! — atkal pacēla balsi «Lauktechnikas» pārstāvji.

— Datus, projektēšanai nepieciešamos datus! — kori skandēja projektētāji.

Bet ne jau šīs divas iestādes vien rādīja ievēribas celnīgu operativitātes paraugus. Tādus uzskatāmi nodemonstrēja arī Talsu rajona Izpildu komiteja.

— Pret novietņu celšanu mēs principā neieilistam, — sacīja tās darbinieki. — Ideja visādā ziņā vērtīga...

Un, kaut gan amonjaka noliktavai Stendē jābūt gatavai 20. septembrī, jūlija sākumā celtniecībai vēl nebija piešķirta zeme! Starp citu, šai laikā vispār bija izstrādāti tikai četri no vajadzīgajiem desmit projektiem...

Bet, lūk, negaidīti noskaidrojās, ka nepieciešams vēl viens — vienpadsmitais projekts.

— Klausieties, derētu padomāt arī par vienpadsmito... — kādā dienā projektētājiem ieminējās «Lauktechnikas» pārstāvji.

— Vai traks! — tie pirmajā brīdī satrūkās. — Jau ar desmit noliktavām netiekam galā!

Taču pēc Isas domu apmaiņas projektētāji piekrita:

— Vai nu tie desmit projekti būs vai nebūs, bet vienpadsmitais jādabū gatavs, lai tur lūst vaj plīst!

Tiešām, vai desmit noliktavas uzcels nosacītajos termiņos, par to ir jāšaubās. Jāšaubās arī tāpēc, ka TSP Būvmateriālu ražošanas pārvaldes vadītāji, kas bija solījuši šo Jaunceltnu vajadzībām piegādāt betona sijās, pēkšņi nez kādēļ ierobežoja minēto siju ražošanu.

— Kaut tikai vienpadsmitajai pietiktu! — tagad raizējās projektētāji un «Lauktechnikas» pārstāvji.

— Kas tā par vienpadsmito? — beldzot sāka interesēties arī citu iestāžu darbinieki.

— Par minerālmēslu noliktavu celtniecību aprakstīto papīru drīz būs tikpat daudz, cik pašu minerālmēslu. Kur tad lai mēs tos visus grūzam? — kori atbildēja jautātie. — Citas izejas nav. Vajadzēs uzcelt vēl vienu — vienpadsmito noliktavu...

M. OSIS

LAIMONIS VACIULIS ULTRAMODERNAS RINDAS

Prāto tur drīz, sirdīgi
Jēl jau dažs «novators»
Jūst uz leju, vienmēr
Ādēj gan rindai
Pasaukdams saukšus
Zklupis vārsmā, šķiedz,
Uz augšu!
Agad uz augšu!...
Lauzies
Klasiskās normas,
Iššos lai satrūd
Pie modernās formas.
Es ķēršos
Vai, kā nu tiekšu:
Rinda,
Uz iekšu!...
Uz augšu,
Uz sāniem,
Un laužams.
Kas pantā vien stiepjam
Auzīšu visu,
Lauzējs ir jaušams.
Lai laužumā
Auzīšu tā,
Kas bez laušanās dzejo!
Jūs,
Alieciēt klusu,
Vai zvejo.
Ie, kuri nelaužas,
Labāk lai sēņo
Taisnu kā virvi!
Rindu
Ālauž ar pildspalvu
Ar cirvi!
Labāk
Ur nu ar pildspalvu —
Uz leju.
Lec vārdi uz augšu,
Ko te lai piebilst?
Viscaur moderno dzeju
Vienīgo «isto»,
Aizsniegt spēj dzirdi,
Tāds, protams,
Roksnis ir brīsmīgs,
Bet vai tā aizsniegt var arī sirdi?...

BIKSTĪTĀJUS AIZSTĀVOT

Bikstītāju rosīgais darbs nez kāpēc vairāk salsta satīrīku nekā romānistu uzmanību. Tikai pateicoties autora kautrībai viņš neuzdrošinās pasvītrot to apstākli, ka šīs sacerejums ir pirmais, kurā bikstītāju darbs novērtēts pēc nopelniem — pozitīvi.

... Kādā pilsētiņā bija neliela rūpnīca, kas ražoja diezgan nepieciešamu produkciju — ūdensvadu krānus un vēl kaut ko tamlīdzīgu.

Jau sen zināms — jo mazāks uzņēmums, jo vairāk tā vadībai rūpju. Ne direktoram palīgu, ne vietnieku. Gandrīz pašam vien jāstrādā...

Reiz galvenais inženieris, piemēram, atnāk un ziņo: tā un tā, biedri priekšniek, bikstītāji, lūk, sabraukuši no malu malām. Veseliem bērēm ap kantori riņķo. Viesnīcā visi numuri atņemti. Komunālo pakalpojumu trests šai sakarā taisās pat speciālu tēlu pilsētiņu celt.

— Jaunajam ceļam pēc iespējas ātrāk jādod pilna slodze... — direktors nopūtās.

— Bet kur ņemt atslēdzniekus un virpotājus? — atsaucās inženieris.

— Pie mums tos ar vilkšanu neatvilksi, visi uz «Gigantu» šķiņlē.

Direktors iegrīma rūgtās pārdomās un pat nemanīja, kā viņa kabinētā bija ielavījusies bikstītāju galvenais runas vīrs.

— Vai drīz dabūsim krāņus? — tas iztraucēja direktoru no pārdomām.

— Ticēt vai neticēt, pat zolīti sist mums jau apriēbies. Un, ja mana armija atz gara laika sāks zūpot, tad par to atbildēsiet jūs! Tikai jūs...

— Sakiet, vai liela tā jūsu armija? — direktors nez kāpēc pēkšņi atplauka.

— Kopā ar mani četrdesmit astoņi. Visi — viri kā ozoli!

— Tādā gadījumā varat viņiem paziņot: šodien pat visiem pierēģistrēties, saņemt darba lēpus un rit, tikko atskanēs sirēna, prom uz ceturto ceļu!

— Tādi brīnumi bikstītāju vēsturē vēl nav pieredzēti...

— Kas nav bijis, tas būs! — direktors neplekāpās. — Un, starp citu, pasakiet saviem ozoliem, ka tās iestādes, kuru pārstāvji izvalrīsies no darba, krāņus saņems pēdējās!

Neko darīt. Aizgāja runas vīrs pie savas draudzes un pavēstīja šo bēdu vēsti. Daži sāka šķendēties, bet vairums prlecājās. Sevišķi tie, kas bija zaudējuši zolīti.

Nākamajā rītā četrdesmit deviņi ozoli (runas vīrs gan bija aizbraucis, toties divi citi ieradusies viņa vietā) devās uz rūpnīcu. Darbs šķīrās, ka prieks bija skatīties. Divu nedēļu laikā mēneša plānu izpildīja par 140 procentiem.

Bet direktors vēl ilgi sūrojās:

— Ek, būtu varējuši arī par divsimt procentiem izpildīt, bet, ko lai dara, neatsūtīja vairāk bikstītāju. Zelta cilvēki — viņi, patiešām zelta...

M. CALIS

STARP CITU

OTRA HIPOTĒZE

— Vai rit līs lietus?
— Nezinu. Esmu meteorolo-
gus.

— Sodien jūsu ēdnīcā ēdie-
ni ir garšīgāki nekā parasti.
Laikam sākušī strādāt jauni
pavāri?

— Nē. Jauni revidenti.

— Māmiņ, tur pie sola pie-
stiprināts papīrs. Kas uz tā
rakstīts?

— «Krāsots».

— Bet kļūpēc tu nekad sev
nepiestīprini papīrītī, kad no-
krāso lūpas?

— Kāpēc tu izkriti eksā-
menā?

— Redzi, man sabojājās...
kabatas magnetofoons.

— NAV UZ LABU! GLUZI KĀ PERM, KAD DARĀJU RĀJĒMU...
E. Oša zīm.

Izlasījis paziņojumu, ka ražošanas pārvaldē
pavasārī notiks seminārs par kartupeļu vēža
apkarošanu. kolhoza «Vienība» priekšsēdētājs
Seškis nicīgi nospļāvās:

— Ko tur daudz runāt! Saliksim kritiņus,
un rokā tie vēži būs!

— Nav tik vienkārši! — Seškis pamācīja
kolhoza agronomu Launagu. — Šis te kustoni-
tis nav līdzīgs parastajam vēzim. Tas ir vi-
russ. Saprotat?!

Kamēr «Vienība» ilga strīdi, rajonu sa-
trauca nepatīkamas baumas: padomju saimniecībā
«Rosme» manīts kartupeļu vēzis.

— Nu re! Ko es teicu? — sprieda Seškis.
— Tas ir liktenis! Tur nelīdz nekāda zīnatne!

Bet tavu brīnumu! Neaizskāris nevienu
bumbuli, nevienu lakstiņu, vīruss virzījās tā-
lāk. Uz kolhozu «Sarkanais strēlnieks» un
tad uz «Jauno dzīvi», bet no «Jaunās dzīves»
uz «Brīvo vīli»...

— Droši vien šoreiz iziesim svekā. — pa-
reģoja pārvaldes agronomi. — Vīruss atzīsi-
ties uz citu rajonu...

Taču pareģojumam nebija lemts piepildī-
ties. Pašā pēdējā mirklī, kad visiem jau li-
kās, ka briesmas garām, vīrusu armija sa-
dalījās divās daļās un atkal pagriezās uz
Bauskas pusi. Viena divīzija — uz kolhozu
«Vienība», otra — uz «Nākotnes ceļu». Sa-
snieguši šīs saimniecības, vīrusi ierakās un
sastīnga cīņas gatavībā.

— Es tos vēžus neesmu aicinājis! — tais-
nojas Seškis. — Te droši vien klimats ci-
tāds un augsne labāka...

Var jau būt, ka Seškim taisnība. Tikal pa-
stāv arī otra hipotēze. Proti, vēžiem netik rak-
nāties tādos laukos, kur iestādīti vēžizturīgu
šķirņu tūpeņi. Tie dod priekšroku neapbru-
notiem kartupeļiem. Bet tādi Bauskas ražoša-
nas pārvaldē atrodami tikai kolhozos «Vieni-
ba» un «Nākotnes ceļš»...

J. JAUNS

Dažkārt projektēšanas darbi ieilgst tādā mērā, ka projekti noveco jau
pirms to realizēšanas.

FAHRS

— BET KAS TIE TĀDI!
— SIS, LOK, IR CEHA MODERNIZĀCIJAS PROJEKTS, TAS — MODERNIZĀCIJAS PROJEKTA MODERNIZĀCIJAS PROJEKTS...

G. Grundbergas veidojums

Jackie

SŪDZĪBU NAV...

Kad projektēja Ventspils Jauno universālveikalu, radās jautājums: vai trīsstāvu ēkā nav jāiebūvē arī lifts?

— Pilnīgi pareizi! — atbildēja Valsts tirdzniecības uzņēmumu, sabiedriskās ēdināšanas un sadzīves pakalpojumu iestāžu projektēšanas institūta darbinieki. — Ir vajadzīgi! Ar brūnām pogām un spīdīgiem rokturiem! Mēs lifta šahtu izplānosim uz to labāko!

— Arī mēs nepaliksim atbildi parādā un aizvedīsim jums varenu liftu! — atsaucās Materiāli tehniskās apgādes un tirdzniecības Latvijas republikāniskā kantora vīri.

Darbs sākās. Celtnieki mūrēja un kala, ka kļaudzēja vien. Veikala ēka nāca gatava. Kad jaukā dienā piebrauca mašīna, kas atveda liftu.

— Esam parūpējušies, lai šis tehnikas brīnums varētu darboties tiecami un bez kļūmēm! — iepriecināti berzēja rokas projektētāji. — Re, kādu šahtu pēc mūsu ruļļiem izveidojuši celtnieki!

Abu cienijamo iestāžu darbinieki ne bez lepnuma apskatīja padarīto.

— Nebūs tā kā dažā celtnā, kur lifts ir tikai mēbele, kas stāv dīkai! — viņi nopriecājās.

Pagāja nedēļa, otra, trešā...

Sūdzību, ka jaunā universālveikala lifts būtu pārtraucis darboties, nebija. Tās neradās arī vēlāk.

— Patiešām varen! — sapņotos papīrus pārcilājot, ar gandarījumu konstatēja projektētāji. — Nevienas sūdzības par to, ka lifts darbotos ar pārtraukumiem!...

Sie vārdi bija vissvētākā patiesība. Jo universālveikala lifts nemaz nav uzstādīts. Un nav uzstādīts tāpēc, ka Valsts tirdzniecības uzņēmumu, sabiedriskās ēdināšanas un sadzīves pakalpojumu iestāžu projektēšanas institūta vīri izprojektējuši tādu šahtu, kas nav piemērota atsūtītā lifta uzstādīšanai. Tā neatbilst lifta izmēriem.

Nav zināmas vienīgi divas lietas. Pirmkārt — kas segs izdevumus par šahtas pārbūvi? Otrkārt — vai projektētāji, kuru vainas dēļ šī kļūme notikusi, būs ar mieru pagaidām aizstāt liftu preču transportēšanā?

S. SILENS

— KĀ PAVĒLĒSIET IEGRĀMATOTI VARBŪT NEPRODUKTĪVOS IZDEVUMOS?

— VAI TRAKS! TAD JAU NEBŪTU VERTS REVIDENTU CIENĀT...

G. Čiliša zīm.

— ESI GAN TU NEGAUSIS — TRIS REIZES UZSITI, UN VĒL PAR MAZI

N. Zvirbuļa zīm.

V. ARTAJS

Par paku ar nelāgu smaku

Kaimiņam padusē brūngana paka,
Izrādīt saturu nesas tam prāts.
— Skat, ko tie jenkiji taisa, — viņš saka, —
Vai tad pie mums to ir redzējis kāds!

Ārzemju laikrakstus noklājis galds.
Es viņam zīmīgi pamāju: — Nāc!
Protams, ka dzīve tur «jauka un saīda».
Vai tad pie mums to ir redzējis kāds!

Te, kur pret karu tie lozungi celti,
Policists gājiena ūdeni šļāc.
Tātad pie viņiem jau duša par velti.
Vai tad pie mums to ir redzējis kāds!

Bezdarbnieks sauļojas tieši uz ielas.
Pabeidzis sauļoties, papīrus vāc.
Gulēt uz ielas tur iespējas lielas.
Vai tad pie mums to ir redzējis kāds!

Sasaistīts nēģeris pievilks pie staba.
Pūlis aiz sajūsmas auro un krāc.
Nu, ka tev šķiet, vai nav izpriece laba?
Vai tad pie mums to ir redzējis kāds!

Aiziet mans kaimiņš ar ārzemju paku,
Izskatās igns un sasārcis tāds.
Paka kā paka, bet nelāga smaka...
Vēdināt istabu nesas man prāts!

Dažās skolās ražošanas apmācībai joprojām trūkst materiālas bāzes.

FAKTS

Par gībsanu, veco spēki un citām

... Un notika tā, ka pie «Dadža» ciemos ieradās viri no Partijas un valsts kontroles veicināšanas grupām, un uzlika tie «Dadzim» visurādošas brilles, un pastaigājās «Dadzis» ar tām pa tirdzniecības druvām, un ieraudzīja tur gaužām ērmodas lietas...

VAINĪGS KOLUMBS

Kā zināms, Kolumbs kļuva slavens ar Amerikas atklāšanu un olu triku.

Arī Borisam Anikejevam, Jūgla 9. veikala pārdevējam, iegritbējās kļūt slavenam.

— Ameriku atklāt man nav pa spēkam, — viņš prātīgi sprieda, — bet ar olām var pamēģināt.

Un Anikejevs tikmēr rīpināja pirmās šķiras olu kastē otrās šķiras olas, kamēr kļuva slavens un... pats izrīpoja no veikala.

Tā paiet pasaules godība.

ĪSFILMA DIVĀS DAĻĀS

Veikals. Iznāk pārdevēja un dodas prom. Pārdevējai skrien pakāj uztraucies pilsonis, nokrīt pārdevējas priekšā ceļos un rāda ar roku, lai iet atpakaļ. Pārdevēja papurina galvu un turpina ceļu. Pilsonis smagi nopūšas un leved veikālā otru pārdevēju.

Otra pārdevēja dodas prom. Seko pilsona skrējienš, ceļos krišana, lūgšanās, galvas purināšana.

Palet laiciņš, un veikalu atstāj trešā pārdevēja. Skrējiena, ceļos krišana utt.

Aiziet ceturrtā, plektā, sestā pārdevēja. Pilsonis kļūst arvien drūmāks un ieslēdzas kabinetā. Kabinetam uz durvīm uzraksts:

«Tirdzniecības uzņēmuma kadru daļas priekšnieks».

Skats kabinetā. Priekšnieks nervozi staigā ap rakstāmgaldū. Priekšnieka monologs:

— Ja neaizlēgs pārdevējām precēties, visas aizies! Bet jūt mana sirds — aizlēgums nelīdzēs, viņas precēsies, precēsies un kā vēl precēsies!

Sabrucis kreslā, priekšnieks saķer galvu.

— Mūsu uzņēmumā ir 85 procenti sleviņu, bet bērnodārza nav. Esam ierosinājuši, lūguši, rakstījuši...

Telefona zvans. Priekšnieks paņem klausuli.

— Hallo, kadru daļa. Ko? Glābiet, aiziet septītā pārdevēja!

Uz ekrāna parādās vārdi: «Kad rādīs filmas otro daļu «Tirdzniecības darbinieki saņem jaunu bērnodārzu», to mēs nezinām...»

Bet varbūt tas zināms Tirdzniecības ministrijai?

TIKAI SPEKĻI!

Jūs dzīvojat Rīgā? Un jums slimas aknas? Nieres? Gastrīts? Pārciet spēk! Tikai diētiskajā veikalā. Speķis tāds pats kā citur. Bet, ja jau esat slimš, tad labāk iegādājieties to diētiskajā veikalā!

Kāpēc spēķis ir diētiskajā veikalā? Kāpēc diētiskajā veikalā maz diētisku produktu? Ir gan cilvēkiem patika jautāt! Tāpēc, ka Tirdzniecības ministrija un attiecīgās TSP pārvaldes uzskata, ka mūsu republikā tos ražot nevar. Citās republikās gan uzskata, ka mūsu pārtikas rūpniecība šos produktus varētu ražot. Bet galu galā saimnieki labāk zinās, ko var un ko nevar. Un vispār — kas tā par jautāšanu? Drīz vēl gribēs zināt, kāpēc vienīgajā Rīgas bērnu pārtikas produktu veikalā nav šādu produktu utt. Bet tā jau var jautāt līdz bezgalībai...

DIETISKIE PRODUKTI

ĢĪBST...

Viriešu modes veikalā «Rīga» paglība virietis.

Pārdevēja izsauca ātro palīdzību un nolika cietušajam pie deguna ožamā spirta pudelīti, bet arī tas nelīdzēja.

— Nav ko brīnīties! — atskanēja līdzjūtīga balss. — Veikalā ir elles karstums, bet ventilācijas tīkpat kā nekādas!

— Vai, cik jocīgs cilvēks! — citi apsaucā līdzjūtīgi. — Si māja taču nesen celta. Un vai jūs gribat, lai arhitekti šķiež laiku, projektējot visādas ventilācijas un tamlīdzīgas pārmērības? Sakiet paldies, ka durvis ir savā vietā un mums nav jāilen pa logu...

— Tam arhitektam vajadzētu pateikt ļoti sirsnīgu paldies! — kāds agresīvi noskaņots pilsonis saviņcināja dūri.

Sajā mirklī pagibūšais atguva samaņu un, kliegdam «Palīgā! Mani grib sist!», metās uz durvīm, izskrēja laukā un pazuda.

Kur viņš palicis, nav zināms. Daži domā, ka pagibūšais esot bijis tas arhitekts, kas projektējis veikala ventilāciju. Ja tā, tad viņš meklējams Latvijas valsts pilsētu celtniecības projekšanas institūtā.

KRISTĪBAS

Ceremonija bija noslēpumaini svinīga, un tajā piedalījās tikai divas personas — Liliņa Betiņa un Arija Rikmane. Arī vietu nevar saukt par parastu — kristības notika nevis baznīcā, bet Ļeņina rajona 56. veikalā. Pats kristījamais uzvedās kļūst un pleklājīgi. Brēķšana nebija dzirdama, skanēja vienīgi klunkšķi un dievbijīga murmināšana: «Tā kunga vārdā mēs tevi kristījam ar svēto ūdeni.»

Bet, ak vai, kristībām sekoja sātana plesaukšana. Kad viri veikalā pirkto šnabi lēja glāzēs, viņi netelca vis «Proziti!», bet gan «Lai velns tos blēzus parauji!»

Kolumbu lietām.

NOCENOŠANAS KONVEIJERS

Autobusā sēdēja divi pasažieri — pilsonis ar brillēm un pilsonis bez brillēm.
— Mani ļoti interesē oriģinālu mašīnu konstrukcijas. — pilsonis bez brillēm mēģoja.
— Tiesa gan, mūsu dienās «Perpetuum mobile» neviens valrs nebūvē. Toties radušies citi, vēl neticamāki brīnumdarbi.
— Tiešām? — skeptiski iejautājās brillainais.
— Jā, kaut kas pavisam dīvains. So agregātu sauc par nocenošanas konveijeru. Pa vienu galu laiž iekšā rūpniecības preces, bet pa otru galu, kļuvuši daudz nevērtīgāki, tie paši priekšmeti birst laukā. Konveijers darbojas nepārtraukti, jo nocenojamās priekšmetus uzņēmumi ražo ar pilnu sparū.

— Ko jūs teicāt?
— Tiklīdz no fabrikas laukā, nocenošanas konveijerā iekšā! Kvalificēts grāmatvedis zaudējumus ieraksta skurstenī, un lieta darīta...
Brillainais pilsonis vērtīgi nopētīja savu sārūnu biedru.
— Vai jūs šo konveijeru esat redzējis pats savām acīm?
— Kā tad, redzēju! Konveijers tai brīdī nocenoja «Tekstīlnieka» ražoto gultas parklāju (1600. artikuls), «Avangarda» kreklus (artikuls 513-0210, 518-0210), firmas «Latvija» mēteļus...

— Bet varbūt jums tikai izlikās, ka redzat?
— Nē, redzēju gluži skaidri!
Saruna pārtrūka. Kad autobuss pieturēja.

brillainais izkāpa, piegāja pie mīļā un bažīgi pačukstēja:

— Tas vīrs bez brillēm ir nenormāls, viņu vajadzētu aizturēt. Es zinu, ko runāju, esmu psihiatrs.

Drīz vien aizdomīgā persona sēdēja drošā vietā. Pēc stundas viņu tomēr palaida vaļā, jo izrādījās, ka nocenošanas konveijers tiešām pastāv.

Psihiatrs pēc šī gadījuma kļuvis domīgs. Viņš neparko nevar saprast, kā tas var būt, ka normāli cilvēki ražo preces, kuras tirdzniecības darbinieki, nenemot vērā lielos zaudējumus, spiesti nocenot. Bet citādi tās gadiem gulētu veikalu plauktos.

HUMORA PĒC

Ir tāds Rīgas augļu un dārzeņu tirdzniecības uzņēmums.

Ar ko tas nodarbojas? Pārdod augļus un dārzeņus. Uzņēmums neko nesagādā, neko nepārstrādā. Uzņēmums tikai tirgojas. Ir tāds Rīgas augļu un dārzeņu sagādes un pārstrādāšanas valūmtirdzniecības kantoris. Nosaukums tāds pagārāks, bet kantoris to ir pelnījis: tas sagādā un piegādā augļu un dārzeņu tirdzniecības uzņēmumiem visus produktus, pat pārstrādā tos savos cehos. Kantoris neko nepārdod, bet tikai sagādā, pārstrādā un piegādā. Tādēļ tas arī dzimis! Tā valstij lētāk un patērētājiem labāk.

Bet ir arī Maskavas rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmums. Ar ko tas nodarbojas? Pārdod savos veikalos pārtikas produktus. Bet augļus un dārzeņus? Nu, kam pārdot augļus un dārzeņus, ja tam nolūkam radīts īpašs uzņēmums ar speciālistiem un speciālu iekārtu? He, he, neuzminējāt; tomēr pārdod! Pamatīgs uzņēmums: pats sagādā saknes, pats pārstrādā un pārdod. Mokās, bet pārstrādā. Kāpēc mokās? Najys jautājums! Tāpēc, ka Rīgas augļu un dārzeņu sagādes utt. uzņēmums pārņēmis visas tā noliktavas un palīgtelpas.

Kāpēc pārtikas tirdzniecības uzņēmums, kas tam nav piemērots, tomēr tirgojas ar saknēm un augļiem? Acīmredzot humora pēc. Vai tad Tirdzniecības ministrija nevar atļauties arī kādu joku? Apņik tieši nodarboties ar nopietnām lietām vien.

— TAGAD JAU ADATAS NAV MODE...

M. Muizules zīm.

— EI TU, PIENĀPUIKA, GRIEZ CEĻU!

I. Dzerko zīm.

BEZ VĀRDIEM

I. Melgailja zīm.

Latvian

SŪDZIBA

Ciklīks mani nerro Vīpam nepalik sarkankoks, bet man patik. Sajā sukarā es Ciklīkam aizrādīju, ka viņš ir muļķa nierkušis, un mēs sakāvāmies. Tas būtu sikuns, bet Ciklīks joprojām melš, ka arī tālās aizjūras zemes sarkankoku ne visai cienījot.

Tam es neticu.

— Nu, tad aizbrauc uz Rīgu, uz mēbeļu kombinātu «Asociācija»! — Ciklīks man atbildēja un iesvieda pa galvu ar negatīvu apelsīnu. — Tur tu redzēsi, kā sarkankoka atkritumus sadedzina kopā ar nevērtīgām dražām. Ja sarkankoks rīdziniekiem patīktu, viņi atkritumos nosuiestajās plāksnēs atrastu dažu labu izmantojamu gabalu. Bet, kā jau teicu, šis koks ir neglīts, tāpēc nevienam negribas pūlēties.

Man tobrīd nebija tuomā snīgāka metamā un es nevarēju Ciklīkam pierādīt, cik rupji viņš kļūdās. Nevar taču būt, ka «Asociācija» ar sarkankoku rīkotos izšķērdīgi! Bet, ja kāds mēbeļu ražotājs tomēr tā darītu, viņu vajadzētu atsūtīt uz Āfriku, lai paskatās, cik grūti cirst sarkankoku — jākaujas ar odiem un ziloniem, jādzīvo biezokņos, kur skraida degunradži un lamājas papagaiji. Iepazīnies ar visām šīm briesmām, cilvēks katru sarkankoka gabaliņu glabās kā acuraugu. Tad arī Ciklīkam vairs nebūs ko melst un mana mērķa sirds pukstēs mierīgi.

Ar cienību šimpanze
CUCUKOKO

OTRA SF

Zinātniskā līdzst

Labl. Doktora grādam es, telksim, esmu par jaunu. Bet arī kandidāta grāda man pagaidām nav. Nepatīkami, protams. Taču ko lai dara?

Tikai nedomājiet, lūdzu, ka Institutā es slaiestos! Gluži otrādi. Darbojos nepārtraukti. Un rezultātā esmu pat apguvis otru specialitāti.

Tas notika tā. Lai eksperimentāli pārbaudītu kādu hipotēzi, man bija nepieciešama diezgan sarežģīta radioiekārta. Uzrakstīju pieteikumu mūsu sagādniekiem un sāku gaidīt. Gaidīju, gaidīju, kamēr beidzot sapratu, ka šādā veidā pie iekārtas netikšu līdz pat pensijas vecumam.

Tad nolēmu rīkottes patstāvīgi. Aizbraucu uz otru Institutu, kur strādā mans paziņa, izsūdzēju tam savas bēdas, un kolēģis (par laimi, pasaulē ir arī ļoti cilvēki!) aizdeva man vajadzīgo aparāturu.

Pēc nedēļas šis kolēģis piezvanīja un teica: — Meklēju mikroampērmētru. Vajadzīgs ka ēst! Es draugs, izpalīdz!

Mikroampērmetra man nebija. Taču, apzinādamies, ka esmu šī simpātiskā pulša parādnieks, aizgāju uz kaimiņu laboratoriju, sadabāju tur minēto mērinstrumentu un iedevu paziņam.

Trīs dienas vēlāk pie manis aizsūšies atskrēja mikroampērmetra īpašnieki.

— Mums steldzami vajadzīgs kondensators. Vai tu nevarētu pagādāt?

— KĀ JUMS VEICAS AR VITAMINIZĒTĀS LOPBARĪBAS SAGATAVOŠANU!
— KĀ REDZAT, PILNS ŠKONIS!
— UN KĀ JŌS TŌ PANĀCĀTI!
— ĻŌTI VIENKĀRSI: VEZUMS SALMU — GRAUDIŅŠ VITAMĪNU, VEZUMS SALMU — GRAUDIŅŠ VITAMĪNU...

V. Zaka zīm.

— KĀPĒC PIE JUMS NAV ZAĻUMU!
— PĀGAIDĀM MUMS TOS PIEGĀDĀ TIKAI ŠĀDĀ VEIDĀ.

M. Ramanis zīm.

«DREHĀŽA»

G. Ramanis zīm.

M. Bišofa zīm.

— VIŅŠ TEICA, KA JŪS ESOT CŪKA!
— NU, TAD PASAKI VIŅAM, KA VIŅŠ IR SESKSI!

U. Mežavilka zīm.

Pat domādams neizdomāsi

Viņam ir neoficiāla sieva ar nepabeigtu izglītību un ne mazāk neoficiāls dēls bez maksas.

No sūdzības

Seit ātri izlabo apavus no kājas pasūtītāja klātbūtnē.

No apavu remontdarbnīcas skatloga

Komunālo uzņēmumu kombinātam steidzīgi vajadzīgi strādnieki asenizācijas darbiem un pārējā rupniecība.

No darba piedāvājumiem

Mani ienaidnieki palielina apmelošanas tempus līdz kosmosam un iegroza faktus plāna pārpildes gultnē.

No sūdzības

Viņš apgalvo, ka mana sieva nav godīga tikai tādēļ, ka strādā restorānā un dzīvo no manas iztikas pāri saviem līdzekļiem.

No tesnieguma

Izrakstīja
ZANIS EZITIS

ECIALITĀTE

nieka monologs

Kondensatoru izlūdzos citā laboratorijā. Bet tā īpašnieki savukārt ar asarām acīs ilgi skaidroja man, cik ļoti tiem nepieciešamas spalles. Es esot viņu pēdējā cerība. Ja nepalīdzēsot, viņiem draudot katastrofa.

Pleljaut kaut ko tamlīdzīgu būtu vismelnākā nepateicība. Tāpēc piezvanīju uz institūtu, kur man bija otrs pazīna. Tas nopūtās un atbildēja:

— Labs ir. Stundas laikā sagādāšu.

Divdesmit minūtes pēc šīs sarunas ļoti uzbudināts atbrauca mana pirmā pazīnas labrants un aizveda radioiekārtu, ko biju nesen aizņēmis. Viņš lakoniski paskaidroja, ka šo iekārtu pieprasot tie, kas to jau labi sen aizdevuši viņu institūtam.

Vēl pēc stundas man piezvanīja otrais pazīna:

— Vari atbraukt pēc spalilēm. — viņš teica. — Esmu nopēmis tās no nevajadzīga aparāta, kas jau labi sen klīkst pa svešām laboratorijām. Nupat man to atveda...

Aizbraucis pie šī sava pazīnas, es izlūdzos arī izjaukto radioiekārtu. Un tagad, tiklīdz izdosies dabūt jaunas spalles, lemontēšu tās un turpināšu savu zinātnisko darbu. Protams, ja vien atliks laiks.

Bet ja neatliks? Nu, tad būšu spiests rakstīt disertāciju par sagādes jautājumiem. Jo tieši sagādes darbs, kā jūs droši vien jau esat uzminējuši, man kļuvis par otru specialitāti!

M. ZAKIS

— PIEVELC, DĒLIN, KĀJINU...

I. Melgarja zīm.

BEZ VĀRDIEM

I. Dzerko zīm.

— HABADŽIŅŠ, GALIGI HOGĀJIS NO CEĻA...

U. Mežavilka zīm.

PAFANTAZĒSIM...

Vispirms mēģināsim iedomāties kaut ko puslīdz ticamu. Piemēram, Autotransporta un šoseju ministrijas vadošu darbinieku, kas kļuvīs par Rīgas automobiļu nomas bāzes abonentu.

Kāpēc šis piemērs ir tikai puslīdz ticams? Redziet, iestājs var arī nezināt, kādā stāvoklī ir nomas bāze, pēkšņi aizmirst, ka viņš ir priekšnieks, un saņem mašīnu rindas kārtībā kā jebkurš mirstīgais. Skaidrības labad tūdaļ gan plešmēs, ka šādā gadījumā vairs nebūs istu klaburkasti, kurai līdzībai nebūs ne atslēgas, ne skrūvgrieža, kur nu vēl tādu luksa priekšmetu kā domkrats vai gāzes sūkņi.

Ja ar pirmo, samērā vienkāršo izteicienu varam tikt galā, pāriesim pie otra, mazliet sarežģītāka iedomājieta, kas tas pats abonents aiziet uz nomas bāzi, pēkšņi aizmirst, ka viņš ir priekšnieks, un saņem mašīnu rindas kārtībā kā jebkurš mirstīgais. Skaidrības labad tūdaļ gan plešmēs, ka šādā gadījumā vairs nebūs istu klaburkasti, kurai līdzībai nebūs ne atslēgas, ne skrūvgrieža, kur nu vēl tādu luksa priekšmetu kā domkrats vai gāzes sūkņi.

Bet tagad iedomājieta kaut ko vēl neticamāku! Abonents bez klūvēšanas atgriezies no brauciena, nodevis mašīnu un ieradies darba, kur pēkšņi atcerējies savu dienesta stāvokli. Atcerējies un... tūdaļ parūpējies par to, lai nomas bāzi apgādātu ar nepieciešamajiem instrumentu komplektiem.

Tā. Nu jūs sākat manīt, ka fantazēt nemaz nav tik viegli. Taču pacietieties! Visgrūtākais vēl ir priekšā. Pamēģiniet iztēloties, ka tas pats ministrijas darbinieks ierodas bāzē, teiksm, sestdienas pēcpusdienā un šoreiz... mašīnu vispār nedabū! Dispečere viņam paskaidro:

— Automobiļi jau nu būtu, bet tie nav braukšanas kārtībā. Bāzes personāls nepagūst apkopt visas mašīnas un izdarīt tām kārtējo remontu, jo šim nolūkam garāžā ir tikai nedaudz mašīnu stāvvietas. Totties tepat mūsu bāzes teritorijā kāda autoremonta rūpnīca aizņem noliktavas vajadzībām telpas, kuras speciāli ierīkotas un paredzētas kārtējā remonta veikšanai...

Pirmdien, atnācis uz darbu, iedomātais biedrs nekavējoties sasauc apspriedi, operatīvi izlemj jautājumu par nelielas nojumes celšanu autoremonta rūpnīcas pagalmā, un pēc divām nedēļām bāzei tik ļoti nepieciešamās telpas jau ir... atbrīvotas!

Sajā vietā lasītājs droši vien iesauksies:

— Paklausieties, arī fantazēt vajag ar mērul! Kur tas dzirdēts, ka tik sarežģītus jautājumus izlemtu dažās nedēļās, nevis mēnešos vai pat gados?

Ja, tiešām! Autotransporta un šoseju ministrijā dzirdēts tas nav... Bet ko lai dara, ja cilvēkiem dažkārt gribas pafantazēt? Starp citu, atzīsimies — tādās reizēs ar zināmu piepūli var izdomāt vēl daudz ko neticamāku...

Piemēram, atkal tas pats atbildīgais darbinieks ierodas nomas bāzē, ierodas un, tā teikt, paliek ar garu degunu. Bet dispečere viņam palpni paskaidro:

— Šoreiz mašīnu nav, jo patelcoties jūsu gadībai tās visas ir braukšanas kārtībā un tāpēc... aizbraukušas. Bet jūs jau droši vien zināt, ka automobiļu mums ir tikai nedaudz valrāk par simtu, t. i., gandrīz tikpat daudz, cik pirms pāris gadiem, kad abonentu bija uz pusi mazāk! Starp citu, Tallinā, kur iedzīvotāju vismaz divas reizes mazāk nekā Rīgā, mašīnu skaits nomas bāzē ir tieši divas reizes lielāks!

Un, lūk, mūsu fantāzijas varonis atgriežas ministrijā un sāk prāt: «Automobiļu noma ir viens no progresīvākajiem transporta izmantošanas veidiem. Tas atbilst tikai sabiedrības, kā arī individa interesēm. Tāpēc būtu lietderīgi nomas bāzi paplašināt, lai tā labāk apmierinātu abonentu prasības. Taču ar jaunām mašīnām vlen nebūs līdzēts, jo pašreizējā bāzes teritorijā tās nav kur likt. Tātad... Tātad jautājums jāatrisina kapitāli, piešķirot bāzei citas, piemērotākas telpas.»

Tālāk jautājuma risināšanā iesaistās ministrijas aparāts. Un, raugi, nepaet ne pusgads, kad tas ir atrisināts, turklāt ne vien iedomāti, bet arī gluži reāli — abonentu katrā laikā var saņemt labi apkoptus un ar visiem nepieciešamajiem instrumentiem apgādātus automobiļus...

Fantāzija — jūs teiksiet? Protams, patlaban tā vēl ir fantāzija. Bet vai tad mēs neesam pieredzējuši, ka daudz kas vēl fantastiskāks pārvēršas par īstenību? Un galu galā — kāpēc lai kosmosa lidzjuma laikmetā arī Autotransporta un šoseju ministrijas vadītājiem nerastos vēlēšanās pārņemt kaut ko no fantāzijas uz īstenību?

A. Loks

JAUNINĀJUMS

CIK maksā lucīši?

Mani viņa jau ļoti sen kaltina, šī tantīna ar grozu uz rokas. Vlenreiz gadās viņu redzēt Centrālajā tirgū, citu reizi viņa klauvē pie durvīm un kā tāds kārdinātais bubina:

— Lucīšus? Nēgus? Varbūt zuti? Ir tāds par četriem rubļiem...

Visu laiku turējos kā īsts vīrs. Neatbalstīju malu tirdzniecību. Izstalgāju zivju veikalus, tirgus paviljonus, izpētīju galdus un stendus. Nav lucīšu, par zušiem, zandartiem un citām vērtīgām zivīm nemaz nerunājot. Nav... Bet tantīna ar grozu atkal staigā apkārt: vai neva-jag, vai neva-jag...

Tad aizbraucu uz Ventspili un iegriezos zvejnieku kolhozā «Sarkanā baka».

— Jūs droši vien zvejojat arī saldūdenos? — apjautājos kolhozniekiem. — Jādomā, ir plāns, cik vērtīgu zivju jānoķer...

— Plāns ir, — man atbildēja, — tikai... zivju nav.

Šogad, piemēram, Ventā jānozvejo piecas tonnas. Bet diez, vai tas izdosies, iekšējo ūdeņu apzvejas plānu kolhozs vēl nekad neesot izpildījis...

Biju kaut kur dzirdējis, ka pērn Kolka zvejnieki izvilkuši pamatīgus lucīšu lomus.

Sāku interesēties, kur tās zivis palikušas. Izrādījās, ka valrākas tonnas lucīšu beigu beigās samaltas miltos un... izbarotas lo-piem! Kāpēc? Gluži vienkārši: Rietumu ba-selna Zivju rūpniecības galvenās pārvaldes darbinieki laikus nebija parūpējušies par to, lai noteiktu žāvētlem lucīšiem atbilstošu ce-nu...

Tirgus sīval, tai gan cenas vienmēr atro-das. Tā tev vis nelaidīs mantu vējā, kā to da-ra daži Rietumu baselna Zivju rūpniecības galvenās pārvaldes un tirdzniecības darbi-nieki.

Piebildīsim, ka šogad, piemēram, tā paša lomesla dēļ kolhozs «Padomju zvejnieks» bi-ja spleists laikā no 1. jūnija līdz 19. jūlijam pārdot 52 tonnas lucīšu... lapsu un ūdeņu audzētāvam.

Te nu var piekrist punktu. Jo tālāk valrs nav kur iet. Es runāju par Galvenās pārval-des un tirdzniecības darbiniekiem. Man pa-lām, protams, atlicis vēl viens cūlā — pie-tirgus sīvas pēc lucīšiem...

O. MARCIS

Līdz šim bija pazīstami tikai divi meža posti-šanas veidi — ar cirvi un ar uguni. Daugavpils rajona padomju saimniecība «Uzvara» izdomāja jaunu metodi — mežu likvidāšanu uzticēja cū-kām. Panēmiens ļoti vienkāršs — jāierīko pēc iespējas skaistāks mežs cūku aplokī, un drīz vien koku vietā rāgosies nokaltuši stumbri. Tie stāvēs gadu gadiem par nevistošu slavu cūkām un dažu cilvēku muļķībai.

Cien. „Dadzī”!

Ja Tev Mežaparkā nākas sastapt sievietes ar nesakārtotiem matiem, tad nebrīnies un neuzskati tās par nevižām, jo, redzi, nav mūsu rajonā frizētavas. Kad cēla sadzīves pakalpojumu kombināta ēku, cerējām, ka te atradīsies kāds stūrītis arī frizētavai. Bet cerības bija veltas. Uzcēla jaunu universālveikalu. Nu bijām sajūsmā. Vecā veikala telpas frizētavai kā radītas. Bet cerības atkal izkūpēja.

Lūk, tāpēc, «Dadzī», lūdzam Tevi: vai Tu nevarētu padurstit frizētavu kantora vadītājus un pie reizes arī Oktobra rajona izpildu komiteju? Tavi dzeloņi droši vien būs tedarbīgāki nekā mūsu žēlabas par izpirušajiem matiem.

I. ZVIRGZDE
Mežaparkā

Mīlais «Dadzī»!

Paskaidro, lūdzu, ko lai domāju par biedru Mārtinsonu? 28. jūnijā iegriezās pie «Lauktechnikas» Cēsu nodaļas tirdzniecības kantora vadītāja b. Bērziņa un izteicu vēlēšanos saņemt rezerves daļas.

— Lūdzu! — Bērziņš laipni atbildēja. — Varat saņemt pie b. Mārtinsona.

— Redz, cik labi cilvēki, — nopriecājos. Taču mani prieki beidzās, tikko apsvēcinājos ar b. Mārtinsonu — tirdzniecības kantora lauksaimniecības mašīnu noliktavas pārzini.

— Neesmu ēzēlis, — viņš lietliski paskaidroja, — lai izsniegtu četrdesmit zāles pjāvēja piķus, kad līdz darba beigām atlikušas tikai trīsdesmit minūtes! Atbrauciet citu reizi!

Teicu, ka nevaru katru dienu mērot 120 km garo ceļa gabalu. Taču b. Mārtinsons nekādās diskusijās neielaidās. Viņš tikai atkārtoti uzsvēra, ka neesot ēzēlis.

Mīlo «Dadzī», kā Tu domā, vai tas ir taisnība?

A. TOMSONS,
Cēsu raj. I. a. «Komunistu celš»
valdes priekšsēdētājs

S. RESKANU,
rumāņu satiriskis

Objektīvs spriedums

— Labdien, biedri direktori! Jūs mani saucāt... (Hm... kādēļ gan viņš mani izsauc?)

— Redzi, biedri Trifan, tu, būdams nodaļas priekšnieks, protams, varēsi man dot precīzas ziņas par savu darbinieku Lupanu.

— Par Lupanu? (Trifan, esi uzmanīg!) Bet kas ar viņu ir?

— Ir viena tāda darīšana.

— No labās puses, vai, ja drikstu zināt?... (Droši vien no sliktās.)

— Esmu dzirdējis, ka pēdējā laikā viņš tevi bieži kritizē. Merēķinietes ar to, ka tu esi viņa priekšnieks.

— (Ah... tāpat no sliktās puses... Nu, pagaidi vien, Lupan, tagad es ar tevi izrēķināšos!) Pilnīgi pareizi, biedri direktori. Šis Lupans ir ļoti indīgs...

— Tu gribi teikt, kaujinieciskā?

— Kauj... (Laikam no labās puses.) Jā, protams, kaujinieciskā! Un, es domāju, tas nēms nav slikti. Es pat gribēju teikt, lai cili nem priekšzīmī...

— Tātad tu neuzskati, ka Lupans ar savu izturēšanos varētu graut priekšnieka autoritāti?

— Mā... kāpēc gan? Ak autoritāti... (Šķiet, ka Lupans tomēr iekritīši!) Tas ir, es gribu teikt, nevis dažreiz, bet katru reizi, kad runā, viņš nepalīdz garām vissīkākās trūkumus, kas...

— Skaidrs, Cilvēkam acimredzot ļoti attīstītas novērošanas spējas.

— (Novērošanas spējas? Mā, tad jau vēl viņu netaisās sviest ārā!) Jā, kas tiesa, tas tiesa — šāda īpašība viņam piemīt, biedri direktori.

— Tātad viņu var uzskatīt par pozitīvu?

— (Pozitīvu? Tātad no labās puses.) O jā! Visai pozitīvu. Es jau teicu, ka viņam nevar atņemt... Un, galu galā, ja viņš pret mani ir tik indīgs... es gribēju teikt — kaujinieciskā, tas taču ir labi, vai ne?

— Tā jau laikam ir, bet mani interesē arī cita puse. Kāds viņš ir pati pret sevi vai tikpat prasīgs kā pret citiem?

— (Ahā, meklē, kur varētu pieļauties! Lupan, man šķiet, ka es tomēr ar tevi izrēķināšos.)

— NERAUDI, TU TAČU ATRODIES SAVĀ DZIMTENĒ...

H.A.H.A. zīm.

Nu, ziniet, kas attiecas uz darbu, tad par to būtu jārunā īpaši.

— Kā to lai saprot?

— Redziet, pirmais iespaids tāds, ka...

— Vai tad ir pamāts šaubīties, ka tāds cilvēks...?

— («Tāds cilvēks!») O nē! Nekāda pamata!

— Paklausies, es pasauku tevi, lai tu man pastāstītu par Lupanu. Tev, viņa bijušajam tiešajam priekšniekam, viņš taču jāpazīst labāk nekā mani!

— Kā — bi-bi-bi-jušajam? Tātad mani atbrīdē...

— Ne jau tevi, Viņul. Viņš vairs nestrādās tavā nodaļā.

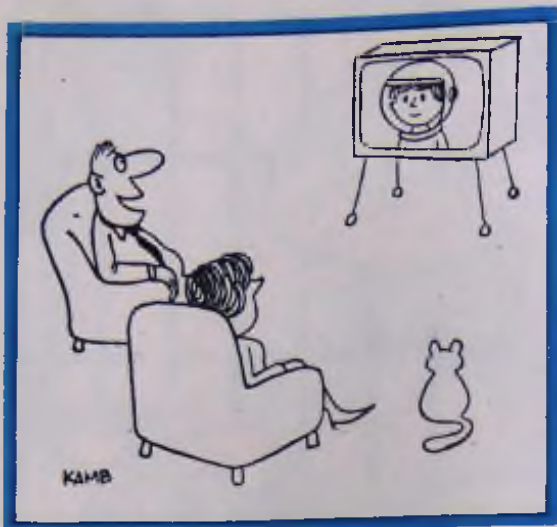
— (Paldies dievam!... Lupana dziesmiņa nodziedāta!) Lieliski! Tā viņam vajag! Viņš to ir pelnījis!

— Nu jā. Es arī tāpat domāju. Ar rītdienu viņš tiek iecelts par direktora vietnieku. Es ieteicu viņa kandidatūru, un to apstiprināja.

— Direk... viet... Tātad vietnieks... jā... nu ko... tāds gadījumā atļaujiet jūs apsveikt ar pareiziem izvēlēm... (Ko lai tagad dara? Viņš taču visu izstāstīja Lupanam!)

— Mani apsveikt? Tu taču nupat rumāji gluži citādi!

— Kāpēc citādi? Vai tad es neteicu, ka viņš to ir pelnījis? Un vispār, ja biedru Lupanu neieceļ par direktora vietnieku, ko tad lai ieceļ? Mani, vai?

— Skaties, jauna televīzijas zvaigzne!

«Humanitē-Dimanche»

— Redzi, kur mūs novedusi šī līdztiesība ...

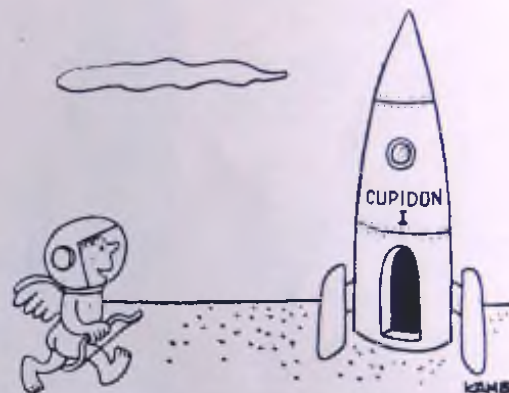
«Humanitē-Dimanche»

Tikšanās kosmosā.

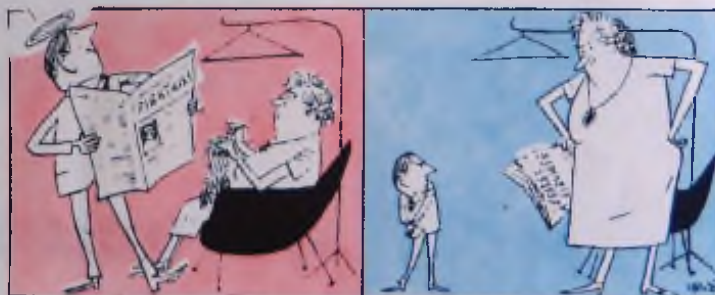
«Ludas Matyi»

SIEVIETE KOSMOSĀ

— Nē, manā arodā Heižam jāprot viss!

«Humanitē-Dimanche»

Bez vārdiem

«Ludas Matyi»

Kosmonautikas attīstība

Agrāk ...

... tagad ...

pēc dažiem gadiem ...

PREPARĀTS „IKS”

Generāldirektora Vēderiko kabinetā ienāca elegantī gērbies vīrs.

— Sinjors Mopsino? — ielūkojies vizītkartē, generāldirektors jautāja.

Viesis plekritoši pamāja ar galvu un apsēdās ērtā klubkreslā.

— Esmu avīzes «Pēdējie Skandāli» redaktors, — viņš paskaidroja. — Ceru, jūs lasāt mūsu avīzi?

— Ļoti labprāt. Vakar tur bija sevišķi interesants raksts. Es domāju gadījumā ar mērkaki, ko nezināmas personas ielaidušas grāfā de la Bumerango pili.

— Jūtos laimīgs, ka mūsu avīze jums patīk. Varbūt jūs to atbalstītu ar nelielu summu?

— Vai tiešām tik populārai lapai radušās finansālās grūtības?

— Par to nevar būt ne runa. Sodien mēs esam nodomājuši izlaist pat speciālizdevumu.

— Kādēļ tad jums vajadzīga nauda?

— Lai segtu zaudējumus, kas radīšies, sadedzinot jau nodrukāto speciālizdevumu. Domāju, ka jūs, sinjor Vēderiko, būdams medicīnisko preparātu koncerna ģenerāldirektors, manu priekšlikumu neatstāsiet bez ievērtības.

— Hm. Tātad speciālizdevums tiks sadedzināts?

— Vēl galīgs lēmums nav pieņemts. Viss atkarīgs no jums.

— No manis? ...

— Jā gan. Starp mums runājot, jūsu koncernam rastos nepatīkšanas, ja prokurors izlasītu šo izdevumu.

— Ahā, izspiešana! — ģenerāldirektors Vēderiko mierīgi konstatēja.

— Gluži pareizi, — sinjors Mopsino pasmīnēja. — Esmu pārliecināts, ka jums nav nekādas patikas nokļūt aiz restēm.

Mīļais redaktor! Cilvēks, kas cer iesēdināt koncerna ģenerāldirektoru aiz restēm, ir plānprātīgs!

— Nesteigsimies ar secinājumiem. Šādās situācijās man pieredzes netrūkst! Personas, kuras es lūdzu atbrīvoties no nelielas summas, vispirms mani lamā. Pēc tam, kad atklāju dažus redakcijai zināmus faktus, sarunu biedrs atpogu apkaklīti. Vēl brīdis, un viņš sāk kauļēties. Bet tas, brīdinu jūs jau iepriekš, ir gluži veltīgi! — Lietišķi veikātnieki no savas cenas nekad neatkāpjas. Beldzot kompromitētā persona drebošā balsī lūdzu glāzi ūdens un mēs vienotamies.

— Sinjor Mopsino, man ne prātā nenāk atpogu apkaklīti, par kauļēšanos un ūdens dzeršanu nemaz nerunājo. Telksu atklāti — es jūs neizsviežu no kabineta tikai tāpēc, ka pret plānprātīgiem jūtu zināmas simpātijas. Mūsu koncerns nupat laids pārdošānā preparātu Iks. apbrīnojamu līdzekli idiotisma ārstēšanai. Sūti iesaku nopirkt pudelīti!

— Labāk atturēšos. Man pret šo preparātu ir zināmā leibildumi.

— Te izpaužas jūsu aprobežotība, sinjor redaktor. Jums droši vien bērnībā gadījies sasist galvu?

— Cik atceros, nē. Vai tie, kas sasitūši galvu, preparātu Iks nedrīkst dzert?

— Vai preparāts Iks izmaina tikai smadzeņu struktūru?

— Nē, mainās arī ārējais izskats. Piere kļūst plātāka, seja izteiksmīgāka un acis — apgarotākas. Ar vārdu sakot, preparāts stipri paātrina dabisko evolūciju.

— Bet ja nu pacienta smadzenes pirms preparāta lietošanas jau ir pārtraukušas savu attīstību, tas ir, pacients dienu no dienas ir kļuvis arvien stulbāks? Pie tam šis process varēja noritēt gluži nemanāmi ...

— Iespējams, ka tādā gadījumā preparāts neiedarbosies, — ģenerāldirektors Vēderiko paraustīja plecus.

— Un ja nu iedarbojas?

— Nu, nav izslēgts, ka pacienta stulbums drusku pieaugs.

— Drusku? Preparāts taču stipri paātrina smadzeņu un ārienes izmaiņas, tātad pacients savā evolūcijā ar kosmisku ātrumu slīdēs atpakaļ, vai ne?

— Tā ir hipotēze, kas nebalstās uz faktiem.

— Un kā vēl balstās! Es jums atklāšu nelielu noslēpumu: mūsu avīze, tuvāk nezinot lietas apstākļus, ievietojuši kļūdainu informāciju par grāfa de la Bumerango ķibeli ar pili palaisto mērkaki. Patiesība ir pavisam citāda. Padzirdējis par preparāta Iks brīnīgajām īpašībām, viņa ekselence savā stulbumā izdzēris veselu pudeli uzreiz ...

— To nevajadzēja darīt!

— Skaidrs, ka nevajadzēja. Bet tā nu ir — koncerna vainas dēļ grāfs pārvērties par mērkaki. Un tagad velciet ārā čeku grāmatnīcā! Tur jums būs jāieraksta skaitļi ar pieciem nullēm.

— Bet ja nu es nerakstu nevienu nulli?

— Tad man atliek pacelt klausuli, un pēc pāris minūtēm visos lelu stūros publika lasīs «Pēdējo Skandālu» speciālizdevumu ar milzīgu virsrakstu: «No cilvēka par mērkaki! Gadsimta noziegums! Vainīgais — medicīnisko preparātu koncerna ģenerāldirektors!» Starp citu, ievērojiet — ar grāfu lieta nebeldzas. Man kļuvis zināms, ka vakar kabineta sēdes laikā uzvedušies valdības locekļi. Daži ministri ķēruši mušas, citi mēdījušies un spļāvuši viens otram bārdā. Tā vēl ir jūsu laime, ka minētie sinjori nav sekojuši grāfa de la Bumerango priekšzīmei un preparātu dzeruši ar mēru. Nu, vai maksāsiet?

— Nē, cienītā, es nemaksāšu ne grašā!

— Kā vēlaties. Vai drīkstu izmantot jūsu telefonu?

— Lūdzu!

Sinjors Mopsino paklanījās un piezvanīja uz redakciju:

— Nekavējoties sāciet pārdot speciālizdevumu!

Nolicis klausuli, viņš nopūtās.

— Man jūs zēl, dārgais Vēderiko. Tik nelielas summas dēļ sabojāt spīdošu karjeru!

— Noslauciet asaras un sakiet, vai speciālizdevumu, kur esmu nosaukts par noziedznieku, jau pārdod?

— Protams. Un es nekā valrs nevaru jums lūdzēt, tagad to lasa miljoni.

— Ļoti labi. Lūk, šī grāmatiņa ir kriminālkodekss. Parādiet man pantu, kurā būtu telkts, kāds sods draud, ja grāfu pārvērš par mērkaki.

Sinjors Mopsino sāka cītīgi šķirstīt kriminālkodeksu.

— Seit minēta nolīdzēšana ...

— Neder!

— ... sakropļošana ...

— Ari neder!

— Varbūt krāpšana? ...

— Nepūlīties, tāda panta nav. Tas nozīmē, ka juridiski esmu tīrs kā engēlis. Protams, morālu apsvērumu mudināts, koncerns ir ar mīleru grāfu barot un uzturēt līdz mūža galam, jo maz ticams, ka radīnieki turpmāk rūpēsies par viņa ekselenci un ļaus tam dzīvot pili.

— Bet pārējie preparāta Iks upuri? Tie iesūdzēs jūs tiesā!

— Es lievietošu jūsu avīzes pirmajā lapasē sludinājumu: «Ģenerāldirektors Vēderiko lūdz atsaukties tos plānprātīgus, kas dzeruši preparātu Iks un kļuvuši vēl stulbāki.» Vai jūs domājat, ka atsauksies kaut viens?

— Tiešām nezinu ...

— Bet es zinu — neatsauksies! Un nu jums pienācis laiks likt galdā čeku. Tikai tagad tur būs jāieraksta nevils piecas, bet sešas nulles!

«Pēdējo Skandālu» redaktors kļuva nemierīgs:

— Ko tas nozīmē?

— Neko sevišķu. Ja jūs atteiktiesies čeku parakstīt, jums nāksies atbildēt par goda lau-pišanu un atlīdzināt koncernam visus zaudējumus, kas radīsies sakarā ar preparāta Iks kompromitēšanu, jo tagad šis lieliskās zāles nevienš plānprātīgs valrs nepirks.

Sinjors Mopsino atpogāja apkaklīti.

— Tā ir izspiešana!

— Nenoliedzu. Bet nealzmīrstiet, ka koncernam būs jāuztur viņa ekselence, un, ņemot vērā mērkaku rījību, tas prasīs lielus līdzekļus. Nu, vai maksāsiet?

— Apžēlojieties, skaitļi ar sešām nullēm mani izputinās!

— Lietišķi veikātnieki no savas cenas nekad neatkāpjas. Lūdzu, stiprinieties!

Ģenerāldirektors ielēja glāzi ūdens un sniedza to sinjoram Mopsino. Ar pūlēm norījis dažus maikus, redaktors izņēma čeku grāmatnīcā un ierakstīja tajā skaitli ar sešām nullēm.

... Sinjoram Vēderiko par godu jāsapaka, ka nelaimīgais grāfs de la Bumerango jau ilgāku laiku atrodas pilnā koncerna apgādībā. Morālu apsvērumu mudināts, ģenerāldirektors mērkaki lēlēcis būrt un rāda zinārkārtiem par naudu. Publikas pieplūdums ir milzīgs, jo katrs grib redzēt, kā viņa ekselence grauž riekstus un kasa vēderu. Šis ienākumu avots ar uzviļu kompensē visus zaudējumus, kas koncernam radušies sakarā ar preparātu Iks.

Bet, kas attēcas uz sinjoru Mopsino, tad, ievērojot viņa neapskaužamo finansālo stāvokli, ģenerāldirektors devis rīkojumu, lai redaktoram mērkaki rāda par puscentu.

— Tieši otrādi! Preparāts Iks paātrina smadzeņu šūnu evolūciju. Jūsu gadījumā diagnoze skaidra: kaut kādu lemeslu dēļ aizkavējusies prāta attīstība. Tiklīdz sīmaļo ledder preparātu Iks, smadzenēs notiek straujas izmaiņas un plānprātīgš kļūst par normālu cilvēku.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Kā ziņo Svecas laikraksts «Zürcher Zeitung», Alabamā izvērsusies kustība par «sūņu augstāko garīgo prasību» apmierināšanu. Šīs kustības iniciatore ir Birmingemas pilsoņe misis Koulmane. Viņa savam pūdelim Mocartam (!) dzimšanas dienā uzdāvināja klavieres. Bez tam misis Koulmane sarīkoja pūdeļa koncertu, kurā viņas mīlulis maigi rēja uz klavierēm.

Viesi — citi pūdeļi — uz sarīkojumu ieradās automobiļos. Daži bija greznojušies ar ūdeņādas kažokiem, vakara apmetņiem un kaklasaitēm. Misī Trīmeres pūdeļis bija apkārsts dārgakmeņiem 120.000 dolāru vērtībā, tāpēc viņš driest naktī apmeklēt restorānus, kur nēģeriem pat dienā aizliegts iet. Kādas pūdeļa «dāmas» matos bija iesprausta roze. Ievēribu izraisīja arī kāds šīs pašas sugas «kungs», kura mutī rotāja 4 zelta zobi. Ziņojumā par sarīkojumu, diemžēl, nekas nebija teikts, kur šis četrkājainis pazaudējis savus īstos zobus.

Sūņu īpašnieces bija nolakojušas saviem mīļajiem nagus. Ziņoju, ma nobeigumā Svecas laikraksts vaicā: «Kā izturētos šīs dāmas (sūņu īpašnieces) pret skrandaļu, izsalkušu bērnu — bezpajumtnieku baru?»

Lai atbildētu uz šo jautājumu, jāatver avīze 1. lappuse, kurā ir teikts: «Sūņi vajā nēģeru bērnus.» Šādos gadījumos, protams, bez ūdeņādas kažoka un nagu lakas.

Dienvidāfrika nesen cieta no šausmīga karstuma. Taču daudzi fermeri labāk jāva lopiem un ražai aiziet bojā, nekā piekrita savu tirumu un pļavu aprasīnāšanai ar mākslīgu — tātad bezdievīgu — lietu.

Londonietis Džerijs Džuerds reiz bija iemidzis ar degošu cigareti mutē un apsvīlinājās ūsas. Tagad viņš apdrošinājis savas ūsas par 100 sterliņu mārciņām pret uguni un katram gadījumam — arī pret zādzību.

Ar Braunšveigas tiesas lēmumu 513 Vācijas Federatīvajā Republikā dzīvojošajiem, bet ārzemēs dzimušajiem vāciešiem piešķirtas tiesības

atkal lietot savus līdz šim aizliegtos titulus. Tā, piemēram, kādreizējais Rumānijas vāciešu «firers» sauksies atkal par bruņinieku Madardu Teitobodu fon Barbīru.

Saskaņā ar Londonas municipālītātes rīkojumu, iestājoties siltākam laikam, publiskos parkos aizliegts ieslēgt portatīvos radioaparātus. Radio skaņas neļaujot parku apmeklētājiem klausīties putnu dziesmas.

Ceļot Herfordā (Rietumvācijā) pilsētas bezpajumtnieku palvērsmi, nebija ievērots likumā noteiktais atbaidums līdz kaimiņu gruntsgabalam. Izmantojot šo ieganstu, pilsētas valde pati sev aizliedza turpināt celtniecību.

Nesen Itālijā nodibināta biedrība gājēju alzsardzībai. Skrejlapās, kurās jaunā organizācija izplata, apgalvots, ka apziniņiem automobiļu vadītājiem no biedrības neesot jābaidās.

A. POTEKOVSKIS

PIESARDZĪBA

Pēc tam, kad blakus ielā nežināmi jaundari uzlauza un aptīrīja dzīvokli, es tūlīt apdrošināju savu īpašumu par krietnu summu. Tagad, ja kādam ienāks prātā mani apzagt, es neko nezaudēšu.

Atgriežoties no Valsts apdrošināšanas aģentūras, sastapu uz ielas pani S. Viņa pastāstīja, ka viens no viņas pazīnām vakarā neesot izslēdzis radio. Izcēlies ugunsgrēks, kas pārņēmis visu māju. Nelaimīgais ne vien palicis kaķis un ar basām kājām, bet viņam vēl esot jāstājas tiesas priekšā.

Tajā pašā dienā radio pārdevu. Pēc tam priecīgs aizgāju uz kafējnicu «Kokoss». Tur satiku Bespaļčiku. Viņš izskatījās slikti. Izrādījās, ka vakar vakarā Bespaļčīks gandrīz noindējies ar gāzi. To padzirdējis, es zaudēju ēstgribu, aizskrēju uz gāzes kantorij un prasīju, lai no mana dzīvokļa nekavējoties izvāc gāzes iekārtu...

Kopš tā laika, kad pāns Kucja, steigdamies uz izrādi, salauza kāju, es vairs neapmeklēju teātri. Esmu atteicies arī no kino. Jo, skatoties vienu no jaunajām filmām, Zizja iesnaudās, nokrita no krēsla un pamatīgi sasitās.

Dabūjis zināt, ka Zaraneks, Zaščinskis, Kročeks, Zenončīks, Koļankevičs un Roslaneks kādreiz slimojuši ar dažādām slimībām, esmu sev izdarījis virkni profilaktisku iesīrēcinājumu.

Tomēr man nemaz neklājas labāk.

Pa «Dadža» pēdām

Zurnāla 9. numura «Neravētajā stūrī» «Dadzis» stāstīja par tādiem jaunlopu nobietņu projektiem, kuros ignorēta mēslu izvākšanas nepieciešamība.

Latvijas Valsts lauku celtniecības projektēšanas institūta galvenā inženiera vietnieks A. Vendeliņš ziņo, ka no kūtim, kuras celšot pēc jaunajiem tipveida projektiem, mēslus varēšot izvakt pat ar buldozeriem.

Cēsu pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētājs I. Grizāns mums raksta, ka «Veselības ūdens», ko «Dadzis» popularizēja 9. numurā, pēc 1965. gada bušot bez nogulsējumiem, jo tikšot uzcelta ūdens atdzelzēšanas stacija.

Spriežot pēc Jelgavas pilsētas tautas izglītības nodaļas vadītāja b. Grišļa vēstules redakcijai, sakarā ar «Dadža» 9. numurā ievietoto fejetonu veģetārišu pulciņš Jelgavā 8. bērnu darzā iziris, jo vadītāja Lielause saņēmusi rājienu, bet gramatveidis Koroševskis atbrīvots no darba.

KAMB

HARMONIJA

Kambā zīm.
«Humānīte», Parīze

— KO JŪS MAN IETEIKTU!
— DARIET TĀPAT KĀ ES: PUSDIENĀS EIJET UZ ĒD-
NICU PĀRI IELAI!

ĀRZEMJU HUMORS

HUMANITĒ • PAESE SERA •
STRŠEL • SZPILKI • QUICK

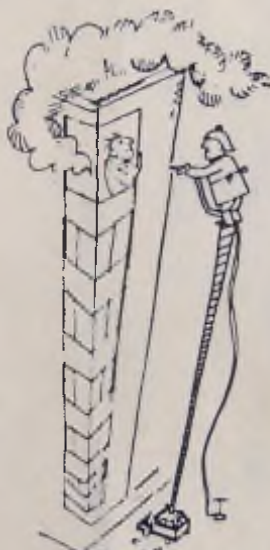
VAI TAD TE IR VĒL KĀDS!

— KĀ TEV SKIET, VAI PUIKA PRATIS
AR DIVRITENI BRAUKT!

— TAS MEKAS, GODĀJAMĀIS, DRĪZ JŪS PIE JAUNAJĀM
BRILLĒM PIERADĪSIET!

— KUR DEG!
— KRĀSNĪ...

Bez vārdiem

PIFA PIEDZĪVOJUMI

MAKSA 20 KAP
77129

